

Hồi 88

Quyền lực du hí

Trứ danh nhất Bắc môn đại nhai không phải là tiệm thịt dê chỗ Bằng Nghĩa mua đùi dê đêm hôm qua, mà là Bắc môn dịch trạm chiếm một khoảnh đất rộng mấy mẫu. Cửa Bắc của Biên Hoang Tập tiếp liền với dịch đạo từ Bắc phương đến, cho nên Bắc môn dịch trạm trở thành nơi hàng hóa vận chuyển theo đường bộ phải đi qua, nơi tụ tập phân bố hàng hóa.

Bắc phương thiếu thuyền, Nam phương thiếu ngựa, đó là tình huống đại để đương thời, cho nên hàng hóa Bắc phương lấy đường bộ làm chính, Nam phương thì hải vận, vì vậy có thể thấy tính trọng yếu của Bắc môn dịch trạm.

Dịch trạm chiếm một vùng đất gần tám phần khu Bắc, do mười mấy chuồng ngựa la và gần ba chục kho hàng hợp thành, còn có một khoảnh đất trống, chuyên dùng làm chỗ bày hàng buôn bán tạm thời, còn lại là tiệm bán đồ khí cụ liên quan đến ngựa, la, chỉ mấy cái quán đóng móng ngựa thôi cũng có năm gian hơn.

Phi Mã hội là kẻ kinh doanh Bắc môn dịch trạm, cũng đương nhiên trở thành kẻ lo công chính trong việc giao thu hàng hóa, bọn họ làm trọng tài ra quyết định tối hậu, song phương giao dịch không được dị nghị.

Chiến dịch Phù Kiên Nam chinh, Thác Bạt Tiên Ti vốn thụ thương nặng nhất, bất quá vì sự sáng suốt của Thác Bạt Khuê, tức thời điều động nhân thủ đến bổ sung, nắm lấy thời cơ chuẩn xác hơn những người khác, trở ngược thành kẻ thắng lớn.

Yến Phi vào một chuồng ngựa tìm Thác Bạt Nghi, họ Thác Bạt dẫn chàng ra chỗ tường thành đổ ngã nói chuyện.

Yến Phi nói rõ chuyện chàng muốn nhờ hấn đi làm. Thác Bạt Nghi đôi mắt sáng loang loáng, nhìn chàng một hồi lâu, hỏi: "Kế này là người nghĩ ra hay là chủ ý của họ Lưu?"

Bọn họ nói chuyện bằng tiếng Tiên Ti, có cảm giác thân thiết bội phần, tựa hồ quay về những năm tháng tuổi thơ xa xăm.

Yến Phi đáp: "Là gã nghĩ ra, ta làm sao dám dôn ép người ta mạo hiểm".

Thác Bạt Nghi gật đầu: "Người này không đơn giản phi thường, cực kỳ can đảm, tiểu Phi và gã thật ra có quan hệ gì đây?"

Yến Phi đáp: "Gã xuất thân ra sao, người đừng tính tới, hiện tại bọn ta cần phải đoàn kết nhất trí, ứng phó sự xâm nhập của thế lực hai bên Hoàn Huyền và Mộ Dung Thù, tương lai là bạn hay là địch, tới thời rồi hãy nói tiếp".

Thác Bạt Nghi gật đầu: "Ai cũng biết ngươi là người trọng tình cảm, ta muốn đề tỉnh ngươi đừng thân cận quá với Hán nhân, trừ phi ngươi không còn nghĩ mình là một phần tử của của Thác Bạt Tiên Ti. Bọn ta đương nhiên không hy vọng sẽ có tình huống đó xuất hiện".

Yến Phi cười khổ: "Không cần phải nói nghiêm trọng như vậy chứ? Giới tuyến giữa Hồ Hán càng lúc càng mờ hồ, bản thân ta chính là một ví dụ. Chỗ này là Biên Hoang Tập, là chốn vô pháp vô thiên, chỉ có tiếp tục sinh tồn mới có thể xuyên qua mậu dịch phát triển chính mình. Bất quá để cho người an tâm, ta có thể nói cho người biết Yến Phi ta vẫn là Yến Phi ngày trước, không chịu để bất cứ một ai quản thúc, rõ chứ?".

Thác Bạt Nghi lộ hai hàm răng trắng như tuyết, cười nói: "Lời nói hồi nãy là tiểu Khuê nhờ ta chuyển đạt, ta đương nhiên rõ tiểu Phi là người ra sao. Người công nhiên như vậy đến tìm ta, không sợ Đồ Phụng Tam nhận được tin sẽ sinh nghi sao?".

Yến Phi nói: "Cũng là Lưu Dụ nghĩ ra, cố ý để cho Đồ Phụng Tam biết được bọn ta hội diện, người vì ta tiết lộ quan hệ với Lưu Dụ, làm cho người động sát cơ đối với Lưu Dụ. Hay nhất là Đồ Phụng Tam cho dù có đoán đây có thể là một hầm bẫy, vẫn không chịu bỏ qua, làm sao có thể khơi khơi bỏ qua cơ hội trời ban đã kích được Tạ Huyền chứ. Còn làm sao để nói với Đồ Phụng Tam, không cần ta chỉ người chứ?".

Thác Bạt Nghi chợt song mục tràn ngập sát cơ, trầm giọng: "Chỉ có giết tên họ Lưu kia mới có thể cắt đứt liên hệ giữ Bắc Phủ binh với Yến Phi, ta chịu trả cho Đồ lão ca người năm chục lượng vàng. Khi! Giả dạng và nói chuyện như vậy thì sao? Có giống không?".

Yến Phi cười khà khà: "Tiểu tử ngươi giỏi nhất là giả thần giả quỷ, ta xem chút bị ngươi hù chết".

Thác Bạt Nghi nói: "Chuyện này cứ đặt lên mình ta, thuận tay để ta dò la nông sâu bên Đồ Phụng Tam, xem xem có thật ghê gớm như trong truyền thuyết không!".

Yến Phi ngẩng nhìn trời, hít một hơi sâu: "Người sẽ rất mau chóng biết được".

Thác Bạt Nghi ngưng thị nhìn chàng: "Người và Kỷ Thiên Thiên thật ra là sao đây? Chuyện nàng tưởng thưởng vụ Hoa Yêu tựa hồ rất là không giữ mặt mũi cho người đó".

Yến Phi điềm đạm như không có gì: "Nàng đang chơi trò chơi ái tình, xem xem ta có chịu theo nàng đến phát điên không. Nàng không phải khoá lạc như bề ngoài có vẻ,

vì vậy mới buông bỏ rời khỏi Kiến Khang. Ta lưu lã, nàng cũng lưu lã, cùng lưu lã đến một nơi gọi là Biên Hoang Tập. Đơn giản như vậy đó, không tồn tại vấn đề ai mất mặt”.

Thác Bạt Nghi vỗ mạnh lên vai chàng, cười nói: "Nói rất tiêu sái, ta không lo chuyện bên người nữa. Ta có cảm giác Hoa Yêu đang công khai khiêu chiến với người, mà mục tiêu thật sự của hắn chính là mỹ nhân Thiên Thiên của bọn ta”.

Yến Phi thần nhiên cười thốt: "Lão ca người thật quá lao lực lo lắng, mượn miệng gặp ta thì có thể đêm đêm bầu bạn bên cạnh Thiên Thiên rồi”.

Thác Bạt Nghi lắc đầu: "Sai rồi! Bảo vệ Thiên Thiên đã trở thành trách nhiệm của mỗi một người ở Biên Hoang Tập, nếu không Biên Hoang Tập vĩnh viễn hổ thẹn tiếc nuối. Tiểu tử Mộ Dung Chiến hồi nãy đến tìm Hạ Hầu thúc thương lượng, muốn hợp thành một đội bắt yêu chỉ giới hạn các cao thủ thật sự, một mặt có thể đối phó Hoa Yêu, mặt khác luân phiên bảo vệ Kỷ Thiên Thiên. Mộ Dung Chiến con người này tuyệt không phải là hạng hữu dũng vô mưu, mượn cơ hội này điều chỉnh lại quan hệ với bọn ta đây”.

Lại nói: "Nghe nói người có nói chuyện với Hách Liên Bột Bột ở Chính Đông Cư, người cảm thấy con người này ra sao?”.

Yến Phi đáp: "Y muốn thắt chặt quan hệ với ta. Con người này cao thâm khôn lường, làm cho người ta khó lòng nhìn thấu, khẳng định là người khó đụng vào phi thường”.

Thác Bạt Nghi nói: "Y là một chướng ngại chủ yếu trong công cuộc phục quốc của bọn ta, tuyệt không thể để y sống sót rời khỏi Biên Hoang Tập”.

Yến Phi cười khổ: "Đại địch trước mặt của bọn ta là Mộ Dung Thùy, Hoàn Huyền, Tôn Ân hay là Hoa Yêu. Nếu chỉ lo tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ tiện nghi cho bọn chúng”.

Thác Bạt Nghi nói: "Đối phó Hách Liên Bột Bột không phải là chuyện cấp thiết nhất thời, nhưng có thể nắm cơ hội mà hành sự. Lúc các người cử hành Chung lâu hội nghị, ta sẽ đi gặp Đồ Phụng Tam. Nói trắng ra, chuyện này đối với ta có lợi chứ không có hại, cho dù là Lưu Dụ bày kế tử tử hay Đồ Phụng Tam mất mạng ở Biên Hoang đều là chuyện đáng uống rượu ăn mừng”.

Yến Phi than: "Người đừng bán đứng ta!”.

Thác Bạt Nghi bật dậy cười nói: "Ta nếu là hạng người đó, người sẽ đến tìm ta trợ giúp sao? Đối lại là tiểu Khuê, y khẳng định có thể làm vậy”.

Yến Phi than thầm, Thác Bạt Nghi nói không sai, Thác Bạt Khuê chính là dạng người đó, ai uy hiếp đến đại nghiệp phục quốc của y, y có thể bất chấp thủ đoạn trừ khử đối phương.

Yến Phi chàng có phải là ngoại lệ duy nhất không?

o0o

Cao Ngạn xộc vào tiệm "Lão Vương man đầu", ngạc nhiên: "Yến lão đại đâu?".

Lưu Dụ lười biếng đáp: "Yến lão đại ngày nào cũng trăm chuyện, đương nhiên không giống như ta nhàn tản, có thể ngồi lì uể oải ở đây".

Cao Ngạn thấy trong tiệm không có khách nhân nào khác, đằng sau truyền vọng tiếng lão Vương và vợ bận bịu công tác, ngồi xuống đối diện Lưu Dụ: "Khà! Người xem xem, chỉ một đêm công phu, tất cả đều đã khác biệt! Lão Yến vẫn ngồi yên trên ngôi vị Biên Hoang đệ nhất kiếm; lão ca người biến thành danh nhân của Biên Hoang Tập; Cao Ngạn tiểu tử ta cũng vì vậy mà thuyền dăng theo nước, ai ai cũng nhìn ta bằng cặp mắt khác, đường tình cũng mệnh mông; Thiên Thiên càng khỏi cần phải nói, lập tức trở thành linh hồn và tượng trưng của Biên Hoang Tập, hóa Biên Hoang Tập thành xứ sở mỹ lệ nhất trên thế gian, dời cả Tần Hoài hà đến đây".

Lưu Dụ lúc này đã quá hiểu Cao Ngạn, cố ý trêu chọc hấn, không hỏi tới tình huống hấn đi gặp tiểu Bạch Nhạn: "Chuyện ta đêm hôm qua giao thủ với Nhậm Dao có phải do người đem đi khai thác đồn đại không?".

Cao Ngạn lắc đầu: "Lúc ta bị tiếng xe la đánh thức, đi ra khỏi trước thấy bốn bề toàn là người ngưỡng mộ danh tiếng của Thiên Thiên mà đến, thời gian đâu mà tạo oai tạo thế cho người? Để ta nói cho người biết, Biên Hoang Tập là nơi lời đồn mù trời, có gió thổi cỏ rung là lập tức truyền tới mỗi một góc ngõ. Lão ca người đánh sống đánh chết với Nhậm Dao mà không đóng cửa, bị một người nhìn thấy là coi như mọi người nhìn thấy".

Lưu Dụ lắc đầu: "Biên Hoang Tập không có ai nhận ra Nhậm Dao, cho dù gặp được cũng không biết được kẻ giao thủ với ta là y. Hiện tại đồn đại mau mắn như vậy, quả là cổ quái".

Cao Ngạn nghĩ ngợi: "Cũng hơi có lý. Nếu không phải do bọn ta nói ra, lẽ nào Nhậm Dao chịu tự mình ới ra chuyện sao?".

Lưu Dụ nói: "Nếu như vậy, Nhậm Dao cố ý tỏ ra yếu kém, giảm bớt sự chú ý của người khác đối với y, đây là nhẩn nhục làm chuyện lớn, tiến một bước chứng minh y đang tiến hành đại âm mưu điên đảo Biên Hoang Tập".

Cao Ngạn lại không có tâm tình dài dòng nữa, nhin không được thốt: "Người xem chừng không chút nào quan tâm đến chuyện của ta, còn nói là huynh đệ chiến hữu gì nữa".

Lưu Dụ nhin cười, giả như không hiểu: "Quan tâm đến người về phương diện gì? Nói coi! Muốn đối phó nhân mã bên nào? Bất luận là rừng đao núi kiếm gì, ta cũng theo người xông vào liều mạng".

Cao Ngạn cuối cùng phát giác đối phương đang chọc mình, cười nói: "Hảo tiểu tử! Không ngờ dám gạt lão tử. Nói cho người biết, ta cuối cùng đã gặp được Bạch Nhận nhi của ta. Ài! Nếu Hác Trường Hanh biết điều một chút, ta đã có thể nói chuyện riêng với nàng. Chỉ tiếc Hác Trường Hanh lại không chịu đi, uống cho ta kêu trước đại ca sau đại ca khô cả miệng. Con bà hấn, khiến cho bao nhiêu ngón nghề đối phó đàn bà của ta không có cách nào thi triển được".

Lưu Dụ cười ha hả: "Hảo tiểu tử! Ta cảnh cáo người, đừng quá vội vã, hù chết tiểu cô nương người ta".

Cao Ngạn hừ lạnh: "Tiểu cô nương gì chứ? Tiểu tinh linh mới đúng. Quá rành liếc háy con mẹ mình, câu dẫn hồn phách bà nội mình ra".

Lưu Dụ biết trong lòng hấn đang hưng phấn cực độ, cho nên nói tục liên miên, cũng không biết nên lo cho hấn hay nên cao hứng cho hấn, đổi đề tài: "Có chỗ nào có thể mua mấy thứ cung tên, dây móc, ám khí mà không sợ bị người ta biết không?".

Cao Ngạn ngăn người: "Người muốn mua mấy thứ đó làm gì?".

Lưu Dụ đem chuyện đêm nay giải thích rõ đầu đuôi, cuối cùng nói: "Tất cả cần phải bí mật tiến hành, nếu để tai mắt của Đồ Phụng Tam biết được ta mua đồ đó, sẽ đoán ra ta đang bố trí bẫy rập".

Cao Ngạn sững sốt: "Người là người có lá gan lớn nhất mà ta biết. Đối với đại bộ phận mà nói, Đồ Phụng Tam không đến phiên mình đã là phước đức lắm rồi, người lại chủ động đi quấy rối y".

Lưu Dụ thông dong thốt: "Cái này là không vào hang cọp, sao bắt được cọp con. Chỉ có như vậy mới có thể dắt mũi Đồ Phụng Tam đi. Ta còn muốn đem ngân lượng về, vì ở Biên Hoang Tập không có tiền không được. Chuyện ta nói hồi nãy, người có biện pháp gì không?".

Cao Ngạn đáp: "Người coi lão tử ta là ai chứ? Ta không những là phong môi đầu đàn của Biên Hoang Tập, còn là đại hành gia truy tung và phản truy tung. Người chỉ cần kê khai danh sách ra, ta liền có thể mua đủ tất cả những thứ cần thiết cho người ở chợ đen, hơn nữa còn là hàng thượng đẳng".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Chợ đen?".

Cao Ngạn làm ra vẻ chỉ dạy hậu bối: "Có chợ sáng thì đương nhiên có chợ đen, sáng thì giá tiền căn cứ theo tiêu chuẩn chỉ định mà các bang hội cùng các đại thương gia đồng ý. Chợ đen thì đơn thuần xem nhu yếu cung cầu, bất quá không phải ai ai cũng biết đường đi nước bước, hơn nữa chỉ bán cho người quen, khách quen như ta, đương nhiên không thành vấn đề".

Lưu Dụ mừng rỡ, nói ra một tràng những vật phẩm cần tới, Cao Ngạn sau khi ghi xuống, liền tung bùng hờn hờ ra đi, cứ như đi đến điểm hẹn với tiểu Bạch Nhạn của hắn nói chuyện yêu đương khoái lạc.

Cao Ngạn đi không lâu, Kỷ Thiên Thiên gót sen tha thướt bước vào, liền dẫn dắt một trận hỗn loạn trên đường.

Không biết vì sao, trong lòng Lưu Dụ chợt bồng hình ảnh mỹ lệ xinh đẹp của Vương Đạm Chân người con gái cao môn quý tộc, thầm nghĩ nếu người đến là Vương Đạm Chân, sẽ có tư vị ra sao?

oOo

Yến Phi từ Bắc môn đại nhai tiến vào Dạ Oa Tử ban ngày ban mặt, tâm tình bình tĩnh nhàn nhã.

Chàng không rõ mình sao lại có thể bảo trì thứ tâm cảnh này, chiếu theo lý, tình huống đột sòng này chưa dừng đột sòng kia đã nối tiếp đáng lẽ đã làm cho chàng có cảm giác bị áp bức đến mức không hít thở nổi.

Có lẽ là vì tương lai có thể dự kiến, chàng sắp có những ngày tháng có thể gác chân rung đùi ngồi trên bình đài của Đệ Nhất Lô nhìn người qua lại mà uống rượu, nhưng chàng lại thấp thoáng cảm thấy đó không phải là nguyên nhân chính.

Lẽ nào là vì Kỷ Thiên Thiên? Nhưng chàng đáng lẽ phải cảm thấy băn khoăn bồn thần mới đúng. Có phải là chàng căn bản không để Thiên Thiên trong lòng? Đó đương nhiên cũng không phải là sự thật.

Biên Hoang Tập trước mắt đang trong biến hóa nguy cấp kịch liệt, dưới sự tranh đua của thế lực các phương, không những có kẻ thắng lợi, còn có người gặp tai ương, không ai dám khẳng định mệnh vận tương lai sẽ phát triển ra sao, tất cả giống như sương mù bao trùm mơ hồ không thấy rõ, tầm nhìn giảm đến mức thấp nhất, nhưng chàng cũng không vì vậy mà lo lắng.

Có phải đây là hiện tượng tự nhiên trong mình mình ôm ấp "Kim đan đại pháp"? Nói trắng ra, chàng từ sau khi đại pháp thành công, đối với bất cứ chuyện gì, bất cứ người nào, cũng không có cảm giác sợ sệt. Cho dù chàng biết được công pháp mới thành vẫn còn nhược điểm và kẽ hở, nhưng thứ cảm giác nhìn thấu tất cả đó lại phú cho chàng lòng tin vô bì.

Cảm giác thông linh làm cho chàng rõ rệt cảm thấy được đã vượt quá giới hạn của võ kỹ thượng thừa bình thường, tiến vào cảnh giới võ đạo chưa có ai từng mộng tưởng tới.

Hội nghị Lầu chuông sắp diễn ra, đối với chàng có ý nghĩa rất lớn, chỉ cần thuyết phục Trường Cáp Lực Hành, để cho chàng kiểm thị di thể của con gái lão, nhìn qua một lượt, chàng nắm chắc có thể sinh ra cảm ứng và liên hệ vi diệu với kẻ hành hung, như mò kim đáy bể bắt ra được tên điên tàn bạo trong gần mười vạn dân cư ngụ và qua lại Biên Hoang Tập, trừ hại cho thế gian.

Một cỗ xe ngựa từ đằng sau phóng tới, chỉ nghe tiếng vó ngựa là biết liền có mười mấy kỵ sĩ theo hộ tống.

Yến Phi đang nghĩ ngợi xem đây là lão đại của bang hội hay tay thương gia có máu mặt nào đến tham gia Chung lâu hội nghị, kỵ sĩ và xe ngựa đã từ từ dừng lại sau khi vượt qua mặt chàng.

Mười lăm kỵ sĩ lễ phép kính cẩn chào hỏi chàng, đều vận trang phục võ sĩ màu lam xám giống nhau, càng làm cho người ta cảm thấy được trường phái và thân phận địa vị của người trên xe.

Yến Phi đến vén rèm cửa, cười nói: "Cơ đại thiếu gia người khỏe chứ".

Trong cửa sổ hiện ra một gương mặt trắng nhợt chừng như ít thấy ánh mặt trời, đầu tóc chải bới kỹ càng, tuổi tác không quá ba mươi, đôi mắt bình thường chừng như có hay tư lự đang rõ rõ quan sát chàng. Mặt mày sáng loáng đẹp trai, không có chút mùi vị buồn bán vụ lợi nào, mỉm cười nói: "Yến thiếu gia của bọn ta có muốn ngồi xe ngựa không? Đây không phải là thỉnh, mà là cầu, để Cơ Biệt ta có thể tâm sự vài lời với người".

Cơ Biệt là đại thương gia có tầm cỡ như Hồng Tử Xuân, Phí Chánh Xương, cái Phí Chánh Xương kinh doanh là tiền trang và cho mượn tiền, Hồng Tử Xuân là đại lão bản

của Lạc Dương Lâu, cũng có thử bước vào những ngành nghề khác. Cơ Biệt lại độc nhất vô nhị, chuyên về mua bán binh khí.

Gã lập một tiệm trong phạm vi thế lực của Khương bang gọi là "Binh Công Xưởng", không những cung cấp đủ loại binh khí cho người ta tuyển chọn, còn tiếp nhận đơn đặt hàng, khách nhân cứ đề ra thức dạng, sẽ đặc biệt đảm chế.

Biên giới Nam Bắc chiến sự hình thế hỗn loạn liên miên, không ít thợ rèn đến Biên Hoang Tập kiếm sống, cung cấp cho Cơ Biệt số đông tay nghề đúc rèn binh khí. Hơn nữa gã ở Bắc phương có rất nhiều quan hệ đầu mối, chưa bao giờ thiếu sót nguyên liệu, cho nên trong vài năm ngắn ngủi, đã thành công lũng đoạn gần phân nửa thị trường mua bán binh khí của Biên Hoang Tập.

Gã còn là hoa hoa công tử trứ danh ở Biên Hoang Tập, chuyện phong hoa tuyết nguyệt chưa từng thiếu phần gã. Gã sáng sớm hôm nay không xuất hiện ở vùng doanh trại, bất cứ một ai cũng cảm thấy lạ.

Cao Ngạn và gã khác biệt ở chỗ gã có tài phú tiêu xài bất tận. Yển Phi trước đây chỉ nói vài ba câu thù tạc với gã, cũng là vì gã thích đến Đệ Nhất Lâu thưởng thức mấy món ăn phương nam Bằng Nghĩa nấu, lễ phép chào hỏi qua lại mà thôi!

Một kỵ sĩ nhảy xuống ngựa, cung kính mở cửa xe.

Yển Phi lên xe, ngồi bên cạnh Cơ Biệt.

Cửa xe đóng lại, từ từ khởi hành, tiến về phía Cổ Chung Trường.

Cơ Biệt giơ tay vỗ vai Yển Phi: "Hoan nghênh Yển thiếu gia trở về".

Yển Phi luôn cảm thấy không ưa lời nói của gã. Trên sự thật, chàng đối với loại đại thương gia danh lợi song thu luôn luôn không có hảo cảm gì, hờ hững thốt: "Người tìm ta có chuyện gì?".

Cơ Biệt đối với sự lãnh đạm của chàng không bức dọc, lại vui vẻ nói: "Nghe nói người có quan hệ với Tạ gia hẻm Ô Y, không biết chuyện đó có thật không?".

Yển Phi biết lời nói của gã chỉ là mở đầu, thở dài: "Quan hệ thì thật là có, lại không biết đồn đại ra sao, chỉ là quan hệ bằng hữu thôi".

Cơ Biệt nói: "Điểm này phàm ai là người biết người đều minh bạch. Trên sự thật có quan hệ thì sao chứ? Không có chút ít quan hệ, làm sao mà sinh sống tìm chỗ đứng ở Biên Hoang Tập".

Yển Phi hỏi: "Mau đi! Cơ lão bản thật ra muốn chỉ giáo gì đây?".

Cơ Biệt trầm ngâm một hồi, ho húng hắng: "Theo tin tức tai mắt Bắc phương của ta thông truyền, huynh đệ Mộ Dung Vĩnh đã sớm đoán được người sẽ trở về Biên Hoang Tập, cho nên không những treo vàng ròng thưởng cho ai lấy được cái đầu của người, còn phái một đội cao thủ chăm lo việc giết người báo thù rửa hận. Mộ Dung Chiến hiện tại chịu dung tha người chỉ là vì sát thủ còn chưa đến, Yến thiếu gia đừng nên sơ ý".

Yến Phi trầm giọng: "Tại sao lại nói cho ta biết? Người không sợ đắc tội với Mộ Dung Chiến sao?".

Cơ Biệt mỉm cười: "Người không nói ra, ta cũng không nói ra, ai biết được chứ? Ài! Đừng nhìn ta vậy, ta là vì nghĩ cho Thiên Thiên tiểu thư, không muốn nàng bị bất kỳ tổn hại nào. Yến thiếu gia nên rõ, ta là người có lòng thương hoa nhất thiên hạ".

Yến Phi không biết nên tin y hay là hoài nghi y. Bất quá nghĩ tới Mộ Dung Chiến đêm hôm qua thăm dò hư thực của mình, tất có lý do tin tưởng lời nói của y. Sự chuyển biến thái độ của Mộ Dung Chiến làm cho người ta khó hiểu, nhưng nếu là đang ẩn tàng ác tâm hiểm độc, lại biến thành hợp tình hợp lý.

Xe ngựa đi tới quảng trường, Cổ Chung Lâu sừng sững đằng trước, hội nghị sắp khai diễn là lần hội nghị quan trọng nhất sau trận chiến Phì Thủy, trò chơi quyền lực chưa từng ngưng nghỉ ở Biên Hoang Tập lại đang triển khai một trang mới.

- o O o -